"NAZI-SOZI"

OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO NACIONÁLNÍ SOCIALISTY

DR. JOSEPH GOEBBELS

„NAZI-SOZI“ OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO NACIONÁLNÍ SOCIALISTY – Dr. Joseph Goebbels

PŘEBRÁNO ZE STRÁNEK RADICALREVIVAL.WORDPRESS.COM

DOSTUPNÉ Z:

https://radicalrevival.wordpress.com/2016/06/04/joseph-goebbels-nazi-sozi/

Veškeré uznání patří redakci Radikálního obrození, tato verze je pouhá reprodukce onlinové verze ze stránek.

Text *Nazi-Sozi* byl jedním z prvních Goebbelsových textů před tím, než se přesunul do Berlína. Poprvé byl tento text uveřejněn v roce 1926 a následně revidován a znovu vydán stranickým Eher Verlag v roce 1931. Následuje český překlad pořízený z anglického překladu Randalla Bytwerka z **German Propaganda Archive**. Anglický překlad byl pořízen podle vydání z roku 1927 (Joseph Goebbels, *Der Nazi-Sozi* (Elberfeld: Verlag der Nationalsozialistischen Briefe, 1927)). Stejně jako anglický překladatel, ponecháváme i my název v původní podobě. Do češtiny by se dal název zřejmě nejlépe přeložit jako „Náckové a socani“, hanlivá označení tehdejších nacionálních socialistů a sociálních demokratů.

Celý text je psán formou dialogu mezi Goebbelsem a spíše natvrdlým německým voličem, jehož komentáře jsou v textu odsazeny. Celý text může sloužit jako velmi zajímavý pohled na ranou nacionálněsocialistickou propagandu.

Zvýraznění podle anglického překladu, poznámky dle redakce.

Deset přikázání nacionálního socialisty

Vlast je matkou vašich životů — nikdy na to nezapomeňte!

1. Německo je tvou otčinou. Miluj ho víc než cokoli jiného, a víc činy než slovy.
2. Nepřátelé Německa jsou tvými nepřáteli; chovej k nim nenávist celým svým srdcem.
3. Každý soukmenovec, i ten nejchudší, je součástí Německa; miluj ho, jako miluješ sebe sama.
4. Požaduj pro sebe pouze povinnosti. Pak Německo získá zpět svá práva.
5. Buď hrdý na Německo; můžeš být hrdý na otčinu, za kterou miliony obětovaly své životy.
6. Ten, kdo uráží Německo, uráží tebe a naše mrtvé. Potrestej ho.
7. Nezpůsobuj rozbroje, ale když ti někdo upírá práva, Bůh ti dává právo použít pěsti.
8. Nebuď bláznivý antisemita, ale drž se dál od *Berliner Tageblatt*.[1]
9. Žij svůj život tak, aby ses v Novém Německu nemusel stydět.
10. Věř v budoucnost, protože to je jediný způsob, jak ji získáš.

Žádná politika

„Ne, ne! Budu se od politiky držet dál. Politika je samá zrada a švindl. Po revoluci všude byli lidé s hloupými frázemi, ale tohle už je za námi. Dnes jsme chytřejší, než před tím. Už žádným z těch nesmyslů nevěřím. Pracuju a na politiku už vůbec nemyslím!“

„Promiňte! Pokud tomuto skutečně věříte, pak náš společný nepřítel — nazývejme ho jakkoli chcete,

kapitalismus, Žid, parlament, demokracie nebo marxismus — dosáhl svého cíle.“

„Proč? Tomu nerozumím.“

„Jejich cílem je, aby německý národ ignoroval politiku. Může tvořit, sloužit, pracovat jako nevolník — a **Žid bude kontrolovat politiku**.“

„Jste vytrvalý. Komu bych tedy měl dnes věřit? Jmenujte mi jedinou stranu zprava nebo zleva, která nás nezahltila slogany a sliby, a jmenujte mi aspoň jedinou, která splnila byť i jen malou část svého programu!“

„Máte pravdu. Všechny strany lhaly a zradily národ. Žádná nebyla upřímná ani se nesnažila uskutečnit své teoretické sliby. O lidi se zajímají pouze v době voleb. Ale představují tyto strany Německo, a je zklamání z jejich zrady pochybností naší budoucnosti? Jsou-li všechny tyto strany špatné, pak je odvrhněte a připojte se k národu v boji s těmito stranami!“

„Ne! Na to je příliš pozdě! Už jsme pozbyli veškerou odvahu, odhodlání, k vyhlášení dnešnímu Německu životní vůli nového Německa.“

„Lépe by sedělo říct **já**, ne **my**. **My** máme odvahu, víru a odhodlání. A co vy? Co si vy myslíte o budoucnosti?“

Ekonomika a politika

„Stále mám jednu malou naději. **Ekonomiku**. Věřím, že nesmírná tvořivá síla německého národa nás zachrání. **Práce, ekonomika, to je naše naděje**. Musíme víc pracovat a méně mluvit!“

„Pěkný řev, lve! Ale to je pouze otřepaná fráze. Navrhuji, abyste šel za třemi miliony nezaměstnaných, jako nějaký hlas divočiny, a hlásal jim, že „Musíme víc pracovat a méně mluvit!“ Snad vám bude potom mnohem jasnější, jaký nesmysl tu říkáte. Rozhodně víc než bych vám to dokázal ukázat nebo vysvětlit já.

„Ekonomie je naše naděje!“ Přesně to říkal Walther Rathenau,[2] když činil první kroky k zahrnutí německé produkce do mezinárodního syndikalistického myšlení amerických vysokých financí. Takže vy věříte v ekonomiku. Ekonomika je přímo spojena s politikou, jakožto životně důležitý prvek našeho lidu. Jmenujte mi jeden národ v historii, jenž byl schopen udržet zdravou ekonomiku bez zdravé, cílevědomé politiky! A jmenujte mi národ s jasnou, instinktivní politikou, který by nebyl schopen vybudovat zdravou ekonomiku!

Váš názor je jednoduše nesmyslný, něco, co člověk může prohlásit pouze v případě, že je to hlupák placený Židem, nebo buržoazní idiot. **Politika, nikoli ekonomika, určuje osud národa**. Zdravá politika vede k nezbytné ekonomické politice. Zdravá ekonomika, postrádající silné politické základy je nemyslitelná.

Samozřejmě dnes nikdo nemůže říct, že dnešní státníci provádějí nějakou politiku.

Podstata politiky

Politika je zodpovědný čin, sloužící národu. Jejím cílem je vytvořit podmínky, dovolující tomuto národu vybudovat na této tvrdé zemi život, udržet a ubránit tento život, rozmnožovat se a zabezpečit svobodu a prosperitu pro vlastní potomky.“

Mládež a politika

„A toto je politika, kterou ve svém hnutí chcete provádět? S mladými zelenáči, kteří mají stěží nějaké zkušenosti ze života? S radikalismem a spoustou hluku? S pouličními bitkami a terorem proti těm s jinými názory? S naprostou opozicí vůči státu a jeho přirozeným základům?“

Ano, to přesně chceme! Chceme takový druh politiky, protože ho nikdo jiný nemá. Staří, zkušení vůdci národa, kteří si na nás, nezkušené děti, jen stěžují, podobný druh politiky nesvedou. Nesvedou ho ani vzdělaní buržousti nebo inteligence, ani krotké politické puťky nebo maminčiny hošíčkové. Ani tento stát, ani ti, co dělají jeho „politiku“.

Ale dovolte mi, abych vás v něčem opravil. Provádíme-li naší politiku s „nezkušenými dětmi“ — které my nazýváme mládeží, německou mládeží — provádíme ji hrdě, vědouce, že německá mládež uprchla před jedem dnešních dnů, aby našla cestu k Novému Německu. Je nám úplně jedno, jestli takový mladý člověk má zkušenost se životem nebo ne. Však se podívejte na sebe, máte zkušenosti ze života, ale ohledně politiky ničemu nerozumíte. Znám osmnáctileté chlapce v našich S. A., jejichž jediná věta by vás zostudila. **Neprovádíme radikální politiku, ale kde je radikalismus potřeba, nebojíme se takový radikalismus použít**. Buržoazní gentleman si na radikalismus stěžuje možná proto, že nikdo v jeho stavu není radikální. A k teroru se uchylujeme kdykoli je takový teror užit proti nám. Nevoláme policii jako každá stará společnost veteránů, ani se jako zbabělí buržousti neschováváme za ploty a jen nečekáme, co nám osud přichystá. Uvádíme teorii moci

do praxe, a provádíme manévry, připravující nás na pozdější útok na buržoazní třídní stát.“

Třídní boj

„Takže jste strana nakloněná třídnímu boji! Přece jen jste se pojmenovali stranou práce! To byl první krok. Nazvali jste socialisty. To byl druhý krok. A teď mluvíte o buržoazním třídním státě. To je třetí a poslední krok.

Odlišujete se vůbec od marxismu?“

„Není nic pokrytečtějšího než tlustý, dobře živený občan, stěžující si na proletářské myšlení o třídním boji.

V zimě vám bylo asi dobře. Vy sám jste podněcován k třídnímu boji. Co vám dává právo nafukovat vaše nacionální prsa a stěžovat si na proletářský třídní boj? Nebyl snad tento buržoazní stát posledních šedesát let organizovaným třídním státem? Nedal snad závdavek zrození historické potřebě myšlenky proletářského třídního boje? Nedostalo se vám odměny za třídní stát 9. listopadu 1918? Tváří tvář marxistickému šílenství, nejste schopni vidět, jak vzešlo z vaší staré reakcionářské buržoazní chyby?

Nestydíte se jako dobře živený Středoevropan bojovat s hladovějícím, nezaměstnaným proletariátem s prázdnýma očima?

Ano, **nazýváme se stranou práce**! To je první krok. První krok pryč z buržoazního státu. **Nazýváme se stranou práce, protože chceme svobodu práce**, protože pro nás tvořivá práce představuje základ, řídící historii, protože **práce je pro nás víc než jen zaměstnání, vzdělání, třída a rodinný původ**.

Proto se nazýváme stranou práce!

Sociální a socialistický

Ano, nazýváme se socialisty! To je druhý krok. Druhý krok proti buržoaznímu státu. Nazýváme se **socialisty na protest lži** o sociální buržoazní lítosti. Vaše řeč o „sociálních zákonech“ je absurdní. Je to příliš málo, aby se z nich dalo žít, a příliš mnoho, aby se na nich zemřelo.

Chceme naše práva podle přírody a zákona.

Chceme náš plný podíl toho, co nám dala Nebesa, a co jsme vytvořili našima rukama a naší myslí.

Je tohle socialismus?

Třídní stát

Nyní pohovoříme o buržoazním třídním státě. Proč? Protože tento buržoazní stát se stal státem třídním. Protože si tento stát necení úspěchů a vůle, ale spíše si všímá pouze vzdělání, bohatství a tradice. Mluvíme o buržoazním třídním státě, protože tento buržoazní stát odmítá to nejsvatější v životě národa, přetvářejíc lásku k vlastnímu do chamtivé lásky po bohatství, vylučujíc tak 17 milionů Němců. Německy smýšlejícího proletariátu. Co buržoazní občan **chtěl** je irelevantní. Je rozhodující čeho **dosáhl**. **Chtěl-li** silné Německo, čeho se mu **dostalo**? Dostalo se mu mezinárodní otrocké kolonie, připravené 9. listopadu 1918 zkolabovat pod údery povstalců.

To je pravda. Protestujeme proti myšlence třídního státu. Celé naše hnutí je velkolepým protestem proti třídnímu boji, který náš národ vyloučil z kurzu historie. Nicméně

nazýváme věci jejich pravými jmény. Sedmnáct milionů lidí vidí třídní boj jako jedinou naději, protože se tomu za posledních 60 let naučili od pravice. Jaké máme morální právo stěžovat si na proletářský třídní boj, nezničíme-li nejdříve důkladně buržoazní třídní stát a nenahradíme ho novou socialistickou strukturou německého společenství."

Ruce a mysl

„A kdo vám pomůže v překonání starého státu a ve vybudování nového?"

„Věříme zdravému instinktu tvořivého německého národa. Přijde den, kdy to uvidí i poslední člověk. Jednoho dne ruce a mysl v protestu povstanou; tehdy budeme obviňovat a soudit.

Naším úkolem je dělat vše proto, abychom tento den co nejvíc přiblížili.

Tehdy se spojí pracující modrých límečků a bílých límečků. Tehdy uvidíme, kdo skutečně miluje svou otčinu víc než stranu a třídu. Tehdy mladí pracující budoucnosti vybudují třetí Německo.

Tehdy nezkušená mládež bude mít co říct. Jako vítr odvane suché listí, stejně tak zmizí stará moudrost a zkušenost.

Vezmeme osud Německa do vlastních rukou. Vyřešíme otázku socialismu, radikálně a kompletně, nedbaje na tradice, vzdělání, bohatství, sociální postavení a třídu. Naší jedinou starostí bude budoucnost tvořivého německého lidu.

Nacionální a sociální

Tehdy se prokáže, že nacionální socialismus je víc než jen **uspokojivá morální teologie buržoazního bohatství a kapitalistického zisku. Nový duch nacionalismu povstane z ruin, projevující nejradikálnější formu národní sebeobrany, nový socialismus, jenž vytvoří nezbytné základy.“**

Marxistická zoufalost

„Mluvíte o socialismu! Nemá snad německý pracující člověk právo, poté co se posledních 60 prokázal naprostý krach jeho politické myšlenky, cítit ohledně socialismu a budoucnosti jeho třídy zoufalství?“

„Nikdy! Protože:

1. Posledních 60 let nebojoval za socialismus, ale za marxismus. Marxismus, jehož teorie jsou pro národy a rasy smrtelné, je naprostým opakem živého socialismu.
2. Marxismus nebyl nikdy politickou myšlenkou německého pracujícího člověka. Tuto změť židovských myšlenek přijal pouze proto, že neměl žádnou jinou volbu v boji za svobodu své třídy.
3. Marxismus je smrtí nejen národně uvědomělých lidí, ale především třídy, jež s naprostým zanícením bojuje za své naplnění: třídy pracujících.

Pracující člověk nemá žádné právo pochybovat o socialismu, ale spíše povinnost pochybovat o marxismu. Čím dříve tak učiní, tím lépe, protože máme za pět minut dvanáct.“

Antisemitismus

„Hodně naděláte ohledně toho, že jste proti Židům. Není antisemitismus ve dvacátém století zastaralý? Není snad Žid lidská bytost jako všichni ostatní? Nejsou snad i slušní Židé? Není špatné, že se 60 milionů bojí 2 milionů Židů?“

„Zcela vám ušla pointa. Zkuste přemýšlet logicky:

1. Byli-li bychom pouze antisemity, pak bychom skutečně do dvacátého století nepatřili. Nicméně jsme rovněž socialisty. Pro nás jdou tyto dvě věci ruku v ruce. Socialismus, svoboda německého proletariátu a tudíž německého národa, může být dosažena pouze **navzdory Židům**. A protože chceme svobodu Německa, neboli socialismus, tak jsme antisemité.
2. Jistě, **Židé jsou také lidské bytosti**. Nikdy jsme netvrdili opak. Ale stejně tak je třeba blecha zvíře, byť ne zrovna příjemné. A protože blechy nejsou nijak příjemná zvířata, nemáme žádnou povinnost je chránit a bránit, nebo se o ně starat jen aby nás mohla kousat, trápit a mučit. Naší povinností je spíše učinit je neškodnými.

To samé platí o Židech.

3. Jistě, máme i **slušné** (*weiße, doslova „bílé*“) **Židy**. To ale přece mluví **proti** Židům, ne **pro** ně! Skutečnost, že někdo zve **podvodníky** mezi námi slušnými „Židy“ je jen důkazem, že **být Židem** předpokládá něco špatného, jinak by se špatní Židé nazývali „slušnými (*gelbe,* doslova „žlutými“) křesťany.“ Skutečnost, že mezi námi žije tolik slušných Židů, jen dokazuje, že destruktivní židovský duch již infikoval široké vrstvy našeho národa. Je to pro nás podpoření vytrvat v boji proti židovskému světovému moru všude tam, kde je to možné.

4. Je to špatným znamením pro **vás**, ne pro **nás**, že se 60 milionů bojí 2 milionů Židů. **My** se 2 milionů Židů nebojíme, ale naopak proti nim bojujeme. Vy jste nicméně příliš zbabělý, abyste se k této bitvě připojil, a radši našlapujete jako kočka na horkých kamnech.

Pokud by oněch 60 milionů bojovalo s Židy tak jako my, nebylo by čeho se bát. Byli by to Židé, kdo by se bál.“

Monarchie nebo republika?

„Ukažte své skutečné barvy. Jste monarchisté nebo republikáni?“

„Nejsme ani jedno:

1. Otázka formy vlády je pro nás dnes irelevantní. Národ, jenž pod diktátem Versailles čelí zničení, se musí bát jiných věcí, než otázky zda monarchie nebo republika.
2. Tuto otázku může národ vyřešit jedině, pokud je svobodný.

Nicméně stojíme za tím, že:

Dobrá republika je lepší než špatná monarchie a dobrá monarchie je lepší než špatná republika. Obě formy vlády mají své výhody a nevýhody. Pouze svobodný národ si může zvolit. Nicméně:

Je těžké si představit horší vládu než tu, kterou máme dnes. Zcela jistě se nejedná o republiku. Dnes tu máme mezinárodní obchod, ve kterém se nejhlasitější a nejvíc přihazující Hebrejec nazývá státníkem nebo komisařem.“

Černo-bílo-rudá nebo Černo-rudo-zlatá

„Ruku na srdce, a přísahejte, že budete mluvit pravdu.

Jste pro černo-bílo-rudou nebo pro černo-rudo-zlatou?“[3]

„Ani pro jednu:

1. Je nám úplně jedno jestli Scheidemann/Stresemannova[4] republika zkolabuje pod černo-bílo-rudou nebo černo-rudo-zlatou. Preferujeme ať se tak stane pod černo-zlatou, protože by aspoň zemřela pod svými barvami.
2. Budeme schopni rozhodnout o společné vlajce pouze tehdy, když se německý národ přimkne k jedné myšlence a jedné vůli. Hnutí, jež takovouto národní pospolitost vytvoří, dá celému národu i své barvy. Jsme přesvědčeni, že to budeme my.“

Náš program

„Každá strana má program. Jaký je váš? Jestliže pro sebe chcete získat německého pracujícího člověka, co mu můžete nabídnout?“

„Kdybychom byli stranou hlavounů nebo Židů, tak bychom teď spustili celou litanii slibů. Není nic jednoduššího. Je těžké mluvit **pravdu**. A ještě těší je ji naslouchat a pochopit ji. Nicméně víme, že to je jediná cesta ke spáse:

1. Jistě, každá strana má svůj program. Ale žádná ho nikdy nenaplnila. Nebyly toho schopny v minulosti a nebudou toho schopny ani v budoucnu, **protože všechny předchozí programy byly nesplnitelné**.

2. **Náš program** je krátký a líbezný: **svoboda tvořivého německého lidu**. Cesta k tomu je jasná a jednoduchá: **osvobodit německého pracujícího a znovu z něj učinit součást národa**.

Učiníme vše, abychom tohoto cíle dosáhli. **Necouvneme před sociální revolucí, bude-li to svoboda národa požadovat. Nebojíme se zlomit naše řetězy, které náš národ poutají, je-li to nutné k zajištění základních nezbytností německých pracujících.**

3. Německému pracujícímu slibujeme pouze toto: že budeme bojovat do posledního dechu za jeho právo na existenci, bez ohledu na cenu a výsledek. Nabízíme pouze to, co může člověk nabídnout lidu a jeho utiskované třídě:

Bitvu za svobodu a blahobyt!“

Naše požadavky

„A co musí němečtí pracující dělat?“

„Na tomto světě nic nevznikne z ničeho. Německý pracující si musí uvědomit:

1. Chce-li být svobodný, musí se obětovat. Nikdo ho neosvobodí. Musí to dokázat sám. A protože svoboda je největším dobrem, musí za ni být ochoten dát vše: **samotný svůj život**.
2. Cíl vždy přímo souvisí se zdroji. Pouze lháři slibují poslední z nebe výměnou za členskou knížku.

Tvrdíme: Svoboda je vše. Proto požadujeme vše, co máme: dlouhý, tvrdý boj, naplněný bídou a starostmi a

obtížemi a hladem a nebezpečím, vyžadujíc neustálou oběť zdraví, potěšení, štěstí a spokojenosti.

To je to, co musí německý pracující udělat.

Nicméně na konci čeká ta nejkrásnější odměna: **svobodné Německo naplněné tvořivou prací**.“

Buržoazie

„Nemá marxismus přece jen pravdu, když tvrdí, že NSDAP je malicherné buržoazní hnutí vedené opotřebovanými důstojníky, studenty a doktory? Jak může pracující člověk věřit, že ho chcete osvobodit? Nejste schopni mu vymluvit jeho přesvědčení, že pouze **pracující** může osvobodit jiného **pracujícího**.“

„Na jedno nadechnutí říkáte hodně nesmyslů. Podívejte:

1. NSDAP není malicherné buržoazní hnutí, ale spíše protest proti korupci (*Verbürgerlichung*) socialismu sociální demokracie. Naši vůdci nepatří k malicherné buržoazii, ke které patří spíše lidé jako Scheidemann, Leinert, Noske nebo Bauer[5] — a ti jsou buržousty již hodně dlouhou dobu.
2. Jmenujte jednoho **opotřebovaného** důstojníka, studenta nebo doktora ve vedení NSDAP. Příteli můj, je-li důstojník, student nebo doktor vůdcem marxistů — a mohl bych vám jich vyjmenovat klidně sto — je považován za „vůdce pracujících“. Je-li vůdcem NSDAP, je považován za „opotřebovanou kreaturu.“
3. Ptáte se, jak by mohli osvobodit pracující! Je-li vaše otázka oprávněná, musí pracující člověk nejprve ze svých hnutí vyhodit stohy prohnilé židovské literatury, urážející každého pracujícího a ve

skutečnosti zneužívající celé hnutí pracujících pro své vlastní odporné cíle. A jen se rozhlédněte: Vidíte snad někde „**pracujícího člověka**“, který by měl sám osvobodit všechny pracující? Co „pracující“ typu Scheidemann, Wels,[6] Noske, Bauer a všichni ostatní? Všichni se stali velkými vypasenými členy buržoasie. Jejich boj proti buržoasii měl původ v jejich závisti, a jakmile se sami stali součástí buržoasie, přestali s ní bojovat, stejně tak ji přestali závidět.

Nejen němečtí pracující vedou německé hnutí práce. Jsou mezi nimi také bývalí členové buržoasie, kteří buržoasii překonali, renegáti, bojující nikoli ze závisti, ale z nenávisti k třídě, která Německo přivedla na okraj propasti. Nepřidali se k proletariátu, aby se stali buržousty, ale spíše z hlubokého pocitu odpovědnosti, tím, že našli cestu k tvůrčímu růstu síly národa.

Německý dělník natáhne svou ruku. Z jeho rukou a mysli vyraší zázrak budoucnosti: **Třetí říše**.“

Proletariát a třída pracujících

„Pokud vám správně rozumím, tvrdíte, že NSDAP je stranou proletariátu s buržoasním vedením?“

„Vidím, že dokážete myslet pouze způsobem minulých let. Německo, které chceme, překoná všechny staré, překonané představy. **Nejsme buržousty ani proletariátem**. Myšlenka buržoasie je mrtvá, a myšlenka proletariátu již nikdy nepovstane. Nechceme ani buržoasní svět, dnešní upadající svět, ani proletářskou marxistickou budoucnost, jež je cílem Židů a jejich přisluhovačů.

Chceme Německo práce. Co to znamená? Chceme Německo, ve kterém je práce a úspěch nejvyšší morální a politická hodnota. Dnes jsme tedy stranou pracujících v nejlepším smyslu toho slova. Jakmile bude tento stát náš, stane se Německo **státem práce, státem pracujících**.

„To jsou pěkná slova. Ale co se za nimi skrývá? Nebo se snažíte frázemi skrýt skutečnost, že jste si to vlastně vůbec nepromysleli?“

„Ale vůbec ne, příteli! Snažte se mě pochopit. Německo budoucnosti spočine na nových základech. Je nesmyslné věřit, že by k této přeměně mohlo dojít pod vedením buržoasní třídy, zatímco je v tu samou chvíli zodpovědná za současný stav, buržoasní stát dneška. To samozřejmě neznamená, že členové buržoasie se nebudou moci zapojit do budování tohoto nového Německa. Jako třída, ale buržoasie dohrála svou historickou úlohu a musí ustoupit tvořivému duchu mladší, zdravější třídy.

Namísto buržoasie nastupuje mladá třída. Nebudeme ji zvát proletariátem, protože to by byla sofistikovaná židovská urážka německého pracujícího člověka. Novou třídou myslíme **společenství pracujících**. Toto společenství pracujících zahrnuje všechny, kdo pracují pro budoucnost Německa, modré límečky i bílé límečky.

Mysl povede ruce a mysl bude střežena tvrdou silou rukou a spolu vybudují nový německý stát. Tato vzájemná spolupráce rukou a mysli spojí bílé a modré límečky. Dokud židovští vůdci vedou německé pracující, budou ti vždy zmateni kvůli falešnému volání Internacionály.

Pospolu naleznou německé mysli a německé ruce jediné heslo vedoucí je ke svobodě:

Němečtí pracující mysli a rukou, spojte se!

Internacionální a nacionální

„Jinými slovy, chcete proti sobě postavit internacionální marxismus a nacionální německý socialismus?"

„Přesně tak! Konečně si rozumíme."

„Dovolte mi ale ještě jednu otázečku. Pokud vás správně chápu, nepřítel — ať už ho nazýváme Židem, kapitalistou nebo jakkoli jinak — myslí a cítí internacionálně. Je-li tomu tak, tak se s ním může bojovat jen za použití internacionálních metod. Bude tedy výsledkem sociální Internacionála, jež navždy zničí Internacionálu kapitalistickou?

„Můj příteli, zdá se mi jako by vše, co jsem zde doteď řekl, bylo zcela zbytečné. Zřejmě si nikdy neporozumíme. Zkuste přemýšlet logicky:

1. Ano, zcela jasně vidíme, že nepřítel buduje svou Internacionálu na ramenech evropských národů. Německu dnes sotva zbývají nějaké národní formy kapitálu: železnice, doly, továrny, peníze, zlato, Říšská banka, vše se proměnilo v podílové akcie, které ve svých rukou drží židovští bankéři v Londýně a New Yorku. Přesto podíl na těchto akciích je sám o sobě zcela bezcenný. Tyto akcie neprovozují železnice, nefárají v dolech, neprodukují jídlo ani zboží, netvoří ani nevydělávají peníze. Slouží pouze k získávání podílových úroků. Pokud by existoval skutečně Německý stát, všechny akcie držené

židovskými bankéři by byly prohlášeny za bezcenné, za pouhý kus papíru, a byla by ustanovena **vláda národní práce**. Ale protože takový stát nemáme, musíme se spokojit s tím, že jsme pouhou Dawesovou kolonií.[7] Německo nemá žádný národní majetek, žádný národní kapitál, tedy majetek a kapitál náležící lidu, národu. Namísto toho je vše řízeno mezinárodním bankovním syndikátem. **Národní kapitál** nejedná mezinárodně, to pouze internacionální ekonomické hyeny s ním tak nakládají.

2. Samozřejmě, že bitva proti této světové síle musí být bojována mezinárodně, ale bylo by od nás krátkozraké nepodporovat všechna hnutí na celém světě, jež se k nám připojí. Cílem této bitvy však není světová socialistická republika — nic takového nikdy neexistovalo a ani nebude. Existuje pouze v hlavách Židů, kteří zradili pracujícího člověka, a v hlavách pomýlených německých pracujících. Cílem této bitvy je ustanovení nových národních, socialistických států. A navíc stejně ze společného boje národů proti Internacionále peněz za využití internacionálních metod mnoho neočekáváme. Známe všechny bariéry, stojící v cestě porozumění mezi různými národy. A Internacionální kapitalismus nebude tak hloupý a nezotročí všechny národy tím samým způsobem a v tu samou chvíli. Ale postupně dojde na všechny. A nikdo v té chvíli nepomyslí na ostatní. Každý národ bude doufat v záchranu sebe sama poddáním se, dokud nebude příliš pozdě a nepohltí ho kapitalistický Moloch.

Navíc, můj příteli, nemáme čas nazbyt, abychom čekali na ostatní. Jsme na pokraji konečného kolapsu a v této chvíli

je zločinné doufat v pomoc od těch, kteří nám nikdy v minulosti nepomohli, a kteří nám pravděpodobně nepomohou ani v budoucnu.

Máme pouze jednu zásadu: Bůh pomůže těm, kdo si dokážou pomoci sami!

3. Mluvíte-li o socialistické Internacionále, jen dokazujete, že postrádáte to nejzákladnější porozumění národům a vládám. Nikdy neexistovala žádná velká politická myšlenka — a socialismus takovou myšlenkou zcela určitě je — kterou následovala mezinárodní skupina států. Tak tomu vždy bylo a bude. **Bitva** tvoří státy a národy, a ten kdo nebojuje je odsouzen k úpadku.

Můžete si myslet, že je to něco strašného. **Ale tak to je**. Musíme to přijmout a bojovat. **Historie je řízena věčnými přírodními zákony, nikoli marxistickými frázemi o bratrství.**

Příroda nechce jednotu, ale spíše rozmanitost. Nechce lidský mišmaš, ale spíše lidstvo skládající se z různých národů a ras, ve kterém silnější vždy zvítězí nad slabším.

My tomu rozumíme a chceme podle toho konat. Chceme vykovat zbraně, jež pomohou německému národu přežít zápas o jeho existenci v tomto tvrdém světě zápasu, ve kterém silný triumfuje nad slabým.

To nazýváme nacionálním!“

Produkce a sociální problém

„To všechno zní dobře. Ale teď musíte vyložit karty. Doteď vše znělo jako řeči u piva a tak mám pro vás zásadní otázku: Jak zamýšlíte vyřešit sociální problém?“

„Přejděme rovnou k jádru otázky: Jaká je podstata tohoto sociálního problému? Sedmnácti milionový proletariát je vydán na milost a nemilost kapitalismu, kontrolujícího veškeré možnosti produkce. Proletariát je nucen prodávat svůj jediný kapitál, svou práci, za nejnižší cenu. Zcela oprávněně se tudíž cítí jako vystrčeni z lidu, státu nebo národa, který tuto situaci tiše toleruje. Za takových podmínek se vnitřní jednota národa musí zhroutit. Národ se následně dělí na dvě části. První chce bránit tento stav a druhá je proti němu. **Takovéto podmínky tak národ jakožto jednolitou sílu v širším rámci historie zcela zneschopňují**.

Řešení sociální otázky tudíž neznamená nic menšího, než znovu začlenění utlačované části národa do národního tělesa, zahrnuvše do toho všechny vitální aspekty státu a ekonomie, a tedy dovolujíc národu znovu ovlivnit velké směřování historie.

Aby tohoto cíle bylo dosaženo, požadujeme:

1. **Vše, co příroda dala národu**: území, řeky, hory, lesy, bohatství země i vzduchu, vše v zásadě náleží národu jako celku. Vlastní-li některý z národních soukmenovců něco z tohoto bohatství, musí se cítit povinen vůči státu jako správce národního majetku. Pokud své bohatství spravuje špatně, nebo ke škodě celé společnosti, má stát právo mu toto vlastnictví odejmout a učinit z něj opět vlastnictví celé společnosti.
2. **Produkce** vyžadující lidskou sílu, schopnosti, vynalézavost, podnikání a talent, zůstávají vlastnictvím jedince.
3. **Produkce**, jež je v zásadě **kompletní**, nevyžadující další sílu, schopnosti, vynalézavost, podnikání a

genialitu (tj. doprava, trusty, průmyslové konglomeráty) se opět stane státním majetkem.

To uzavírá velký kruh produkce a opět zahrnuje všechny produktivní pracující.

V realizaci tohoto požadavku osvobodíme práci z řetězů mzdového otroctví. Výsledkem bude svobodný národ se svobodnou ekonomikou ve svobodné zemi: **lidová pospolitost**.“

Parlament a strany

„Je k tomu všemu potřeba nové strany? Proč jste se svým programem nešli za jednou z parlamentních stran? Určitě by ho některá z nich přijala.“

„Dost už, brečím smíchy! Snad máte pravdu. Některá strana by určitě byla ochotna ho přijmout, získala-li by tímto tahem milion voličů. Na druhou stranu my se nestaráme o celkový počet hlasů a parlament. Nechceme v Reichstagu „reprezentovat“ náš program, chceme ho uskutečnit. To nás odlišuje od všech ostatních stran. Ostatní reprezentují, mluví, debatují, hlasují a syslí platy. My **konáme**. My budujeme sílu, s kterou tento stát jednoho dne dobudeme. A až se tak stane, budeme jednat nemilosrdně a tvrdě, s použitím moci státu k prosazení naší vůle a našeho programu.

Již déle nevěříme ve švindl parlamentu a politických stran. Celé to je jen obrovský systém obchodu s dobytkem, vykořisťující sílu a práci německého lidu.

Poslanec je parazit přiživující se na německém národním těle. Parlament je hlučný roj včel, ale namísto toho aby produkoval med, tak vytváří jen hnůj a zelí. A i když jsou

tento hnůj a zelí mnohem horší kvality jak od zemědělce, jsou tisíckrát lépe placeny.

Hýří se penězi a blahobytem národa. A za vším stojí Žid, nechávaje své loutky mluvit, volit, syslit platy — **zatímco on vládne**.

Když od nás něco chtějí, jsme svobodný a nezávislý národ, uplatňující svou vůli skrz volené představitele. Když něco chceme my od parlamentu, jsme jen lůza. Přesně to nazýváme **demokracií**.

„Dobře, ale co pak? Co navrhujete namísto toho? **Musí přece existovat nějaká vláda**! Chcete-li se zbavit parlamentu, musíte mít něco lepšího.

Máte nějaký návrh?

Diktatura a korporátní stát

„Historie nás učí, že mladá, odhodlaná menšina, která svrhne zkorumpovanou, shnilou, páchnoucí většinu převezme na nějakou dobu kontrolu nad státem a jeho zdroji a ustanoví **diktaturu**, využívaje státní moc k vytvoření podmínek k prosazení svých nových myšlenek, dokud zcela nezvítězí. Stejné je tomu s námi. Jakmile dobudeme tento stát, **stane se tento stát naším státem**. My a pouze my budeme za tento stát zodpovědní. Jsme stranou a musíme být v našem boji proti zkorumpovanému systému jednotní. Samozřejmě nejsme druh parlamentní strany. Ale jakmile svrhneme tento systém, **staneme se státem**. Použijeme moc diktatury k utvoření státu založeného na našich principech. My, jakožto zodpovědná menšina, vnutíme naši vůli slabé, shnilé, nekompetentní a hloupé většině, za kterou se skrývá Žid, uskutečňující své špatné plány.

Učiníme vše, co bude potřeba, abychom náš národ zachránili.

Chceme osvobodit Německo, nic víc. A nechce-li být německý národ svobodný, je nám to jedno.

Větší část německého národa dnes smýšlí materialisticky, zbaběle, že může být opět šťastna jen proti své vůli a silou.“

„Dobře, to dává smysl. Ale určitě přece nechcete permanentní diktaturu. Něco musí po diktatuře následovat.“

„Samozřejmě! O tom už jsme také přemýšleli a vyjádřili se jasně. Nechceme lid zbavit jeho vlády. Chceme pouze bojovat za ustanovení podmínek, které jediné zaručují život na tomto světě. Jakmile budou ustanoveny, naše poslání bude naplněno. Získáme Nacionálněsocialistický stát.

Namísto parlamentního systému demokracie, budeme mít **ekonomický**
parlament Nacionálněsocialistického státu. Ten bude vybrán všemi pracujícími německého národa. Každý bude moci hlasovat. Tato volba nicméně nebude zahrnovat parlamentní strany, ale spíše velká povolání lidové pospolitosti. Německá povolání jsou organizována do nejmenších detailů a poskytují garanci toho, že každý pracující Němec má právo, aby stát bral na zřetel jeho vůli, úspěchy a jeho odpovědnost. Ekonomický parlament se bude starat o ekonomickou politiku, nikoli státní.

O tu se bude starat **senát**, skládající se z asi 200 osobností, vybraných diktátorem ze všech skupin a tříd. Senát povede stát. Těchto 200 osobností bude elitou

z celého národa. Budou mít za úkol pomáhat a radit vládě. Jejich služba bude celoživotní, a jakmile některý z nich zemře, bude místo něj dosazen jiný.

Senát bude vybírat **kancléře**. Ten bude mít plnou zodpovědnost za celou politiku Říše, jak domácí tak zahraniční. A bude připraven za tuto politiku, bude-li to nutné, položit i život.

Kancléř si zvolí své **ministry a úředníky**. Bude za ně mít plnou odpovědnost, což znamená, že je může jmenovat a propouštět dle libosti.

A nezáleží na tom, bude-li hlavou tohoto systému **president** nebo **monarcha**. Rozhodující osobností je kancléř a my se ujistíme, že na svou práci je tím nejlepším.

Vůle k moci

„Tento systém je kupodivu jednoduchý a jasný. Snad až moc jednoduchý aby to byla pravda. Ale předpokládejme, že takový program lze uskutečnit, získáte-li moc.

Jak tuto moc získáte? Zcela jistě víte, že tento stát je založen na moci, že je to přímo policejní stát, bezohlednější a tvrdší než jsme měli před válkou. Už se trochu zotavil, stabilizuje se, koncentruje své síly a tlačí na vás všemi možnými prostředky. Předpokládejme, že vaše menšinová strana bude, jak věříte, stále sílit. Nadejde čas, kdy se tento růst skončí. Budete mít bojovníky z celého německého národa na vaší straně. Ale nikdy nezískáte většinu. Většina bude vždy proti vám a stát bude s celou svou silou na straně většiny. Pak co?“

„Můj příteli, začínáte chápat. To je první věc, kterou jste na mě logicky navázal. Pak co? Toto „Pak co“ může pochopit pouze bojovník, jak srdcem, tak pěstmi, prostě dobyvatel. Ostatní nebudou mít na tuto otázku žádnou odpověď.

Pak co?! Pak zatneme zuby a připravíme se. Pak vypochodujeme proti státu, pak riskneme poslední velký krok pro Německo. Přeměníme se z revolucionářů slova v revolucionáře činu.

Uskutečníme revoluci!

Svrhneme parlament a založíme stát na síle německých pěstí a německých myslí.“

„Vy ale nemáte na to, takovou akci uskutečnit.“

„Můj příteli, nemluvíme tady o akci. Představujete si to jako rok 1918 a Kappa.[8] To byly revolty, puče, stávky vojáků, nic víc.

My chceme revoluci. Revoluce svrhává starý svět a buduje nový. Ve svém jádru jsou revoluce tvořivé, konstruktivní. Skutečné revoluce nikdy neprohrávají. Jsou konečným a počátečním bodem historických epoch.

Pravda, schází nám prostředky k dobytí státu. Ostatní mají vše k tomu, aby mohli tento stát bránit: zbraně, tisk, propagandu, parlament, většinu, peníze a moc. Ale jednu věc, kterou vždy postrádají, nejdůležitější věc, kterou my máme, a která nám nyní dává největší jistotu vítězství:

Vůli k moci!

Byla to vždy a všude právě vůle k moci, jež triumfovala, za jakoukoli cenu. Její tvrdá akce, smiřující se s chudobou a

hladem, starostmi a terorem, pro dobro něčeho většího. Odhodlanost několika se obětovat, vůle, jež nakonec bude triumfovat nad žaludky a potěšením tuku, dobře živené většiny.

Vůle k moci vytváří prostředky k moci. Mají-li ostatní zbraně, máme to, co jim chybí: vůli použít sílu. Tato síla vytváří zbraně, když jsou potřeba.

Ten, kdo věří ve svůj svět je připraven za něj zemřít. **Demokrat již déle nevěří v demokracii**, proto ji brání placenými nevolníky. Je připraven žít pro parlament, ale již není odhodlán pro něj zemřít."

Válka a pacifismus

„Takže přikládáte velkou roli síle. Nerespektujete spravedlnost a zákon, ale spíše vaše vůle je spravedlnost a zákon, a za ní je tvrdá síla pěsti."

Ano, spoléháme se na sílu. Přikládáme ji velkou roli ne proto, že bychom nerespektovali spravedlnost nebo zákony, ale spíše proto, že spravedlnost a zákon jsou v dnešním Německu mrtvými myšlenkami.

V Berlíně již nejsou žádní soudci. Spravedlnost a zákon jsou pošlapávány, a nikdo již se ani neobtěžuje zaštiťovat barbarskou nespravedlnost pláštěm zákona. Úmyslně dochází k útlaku a despotismu. Ke všemu dochází ve jméně většiny. **Kdo má na své straně většinu je v právu**, a kdo náleží k menšině, žádná práva nemá. Je pronásledován, zesměšňován a vystaven despotismu.

Chceme **spravedlnost pro německý národ**. A protože nám nikdo není ochoten tuto spravedlnost dát,

požadujeme ji svými tvrdými pěstmi. Právo na život národa je pro nás důležitější, než právo na život parlamentní většiny. Naše vůle je vůlí žít. A protože spravedlnost je vždy spíš na straně života než smrti, máme větší právo než demokracie, a je-li nám toto právo upřeno, budeme za něj bojovat.“

„Vždy narušujete mír. Nechcete mír a řád, ale spíše bitvu. Váš konečný cíl je **válka**!“

„Vždyť skoro pláčete! O míru mluvíte zbožně. Máme ale dnes mír? Můžeme mírem zvát stav, kdy jsou miliony lidí na ulici, bez práce, bez jídla? Můžeme mírem zvát stav, kdy nevinné děti hladoví, kdy lidé žebrají, když je kdysi vzkvétající německá země měněna v poušť? Od roku 1918 jsme v nekončící válce a tato válka se každým dnem stává chmurnější a nemilosrdnější. Jen si přečtěte zprávy z mezinárodních akciových trhů. Jsou to válečné depeše z velitelství ekonomických bitev. Podívejte se na německé pracující a jejich rodiny, jež tvoří oběti a mrtvé této války.

To je váš mír. Mír hřbitova. Váš řád je pochmurný řád smrti. Ne, příteli, my nechceme válku. My vyhlašujeme válku této již probíhající válce. Chceme, aby lid svrhnul své mučitele, aby rozbil řetězy, kterými nás Žid spoutal.

Pouze zápas může náš národ zachránit před smrtí a vést ke skutečnému míru. Věčný princip přírody není spravedlnost, ale síla. Proto chceme vytvrdit náš národ, aby byl schopný přežít bitvy na tomto světě.

Pacifismus nezaručuje mír. Právě naopak! Historie nás učí, že národy, které již nejsou schopny bránit své životy, klidně silou, je-li tomu třeba, hanebně umírají. A právě od toho chceme náš národ ochránit. Měl by být vytvrzen ve

své vůli a duchu. Nikdo ho nemůže zostudit nebo s ním jednat jako s vyvrhelem.

Chceme spravedlnost, a spravedlnost znamená **svobodu, blahobyt a životní prostor**. Jsou-li nám tato práva upírána, budeme za ně bojovat.

Tento boj za svobodu, blahobyt a životní prostor zahrnuje každého, od nejvýše postavených po ty nejníže postavené. Je to věcí celého národa.

Sjednocená síla 80 milionů Němců obdařená vůli žít je lepší zárukou míru než jakákoli lež o lidských právech.“

Německá svoboda

„Jak to vše skončí?“

„Skončí to **svobodou německého národa a německé půdy. Každý produktivní Němec si bude užívat života a blahobytu**, jaké tato svoboda poskytne. Poskytne také morální a duchovní sílu, na které v **novém století** budeme stavět.

Svoboda znamená víc než jen nový systém vlády. Chceme vytvořit **novou lidskou bytost**, schopnou vyvinout lepší světonázor z podmínek, za které jsme my bojovali.

Tato budoucnost bude patřit nám, nebo nebude žádné budoucnosti.

Liberalismus umírá. Ať žije socialismus.

Marxismus umírá, aby tak nacionalismus mohl žít.

A tak vybudujeme nové Německo, nacionální, socialistickou Třetí říši!“

---

[1] *Berliner Tageblatt* byl svého času jedním z nejvýznamnějších liberálních deníků v Německu. Deník byl řízen Židem Theodorem Wolffem.

[2] Walther Rathenau (1867 – 1922) byl německý průmyslník a politik. Za Výmarské republiky byl krátce ministrem zahraničí.

[3] Toto barevné dělení vlajek je odkazem na zajímavou historii Německa: Původní barvy černo-rudo-zlaté vlajky mají počátek za napoleonských válek a roku 1815 se tyto barvy staly symbolem německé touhy po svobodě studentských hnutí. Tehdy však ještě v opačné posloupnosti barev, tedy zlato-černo-rudé, která však byla zakázána a tudíž se namísto ní používala a prosadila právě tato kombinace černo-rudo-zlaté. Během revolučního roku 1848 byly tyto vlajky německým Bundestagem prohlášeny za barvy národní. Nicméně v roce 1867 Severoněmecká spolek zvolil za národní barvy černo-bílo-rudou, coby kombinaci barev Pruska a hanzovních měst. Tyto barvy za své přijala i Německá říše v letech 1871-1919. Výmarská republika za svou přijala černo-rudo-zlatou. Nacionálněsocialistické Německo používalo černo-bílo-rudou vlajku spolu se stranickou vlajkou s hákovým křížem. Roku 1935 se jedinou oficiální vlajkou stává nacionálněsocialistická a to prohlášením Hermanna Göringa na stranickém sjezdu v Norimberku ten samý rok. Po válce obě okupovaná Německa za své barvy přijaly černo-rudo-zlatou.

[4] Philipp Scheidemann (1865 – 1939) byl německý sociální demokrat, který v listopadu 1918 vyhlásil Výmarskou republiku, jejíž byl prvním říšským kancléřem. Po podepsání Versaillské smlouvy rezignoval.

Gustav Stresemann (1878 – 1929) byl německý politik za liberální Německou lidovou stranu (DVP) a říšský kancléř a ministr zahraničí za Výmarské republiky. Ve své funkci ratifikoval Dawesův plán (viz pozn. č. 7) a následný Youngův plán, které přispěly ke zhoršení německé ekonomiky. Podle Greenwooda (*The German Revolution*, 1992) patřil ke straně velkoprůmyslníků a vysokých financí, obklopoval se průmyslníky a bankéři, kteří se pomalu stávali vládnoucí třídou. Stresemann obdržel v roce 1926 Nobelovu cenu za mír.

[5] Robert Leinert (1873 – 1940) byl německý sociálnědemokratický politik, byl členem německé mírové delegace na Pařížské mírové konferenci 1919.

Gustav Noske (1868 – 1946) byl německý sociálnědemokratický politik a ministr obrany.

Gustav Bauer (1870 – 1944) byl německý sociálnědemokratický politik a říšský kancléř. Byť v tu samou dobu žil v Rakousku Žid Otto Bauer (1882 – 1938), vůdce rakouské sociální demokracie a tvůrce teorie austromarxismu, snahy o marxismus v Rakousko-Uhersku a následně Rakousku, Goebbels pravděpodobně odkazoval na německého politika.

[6] Otto Wels (1873 – 1939) byl za Výmarské republiky a v exilu předsedou sociálnědemokratické strany.

[7] Charles G. Dawes (1865 – 1951) byl americký bankéř, tvůrce tzv. „Dawesova plánu," který měl po první světové válce Německu pomoci splácet válečné reparace. Velkou část německé ekonomiky tak vlastnili zahraniční věřitelé,

na kterých byla ekonomika poté závislá. Za svůj plán v roce 1925 obdržel Dawes Nobelovu cenu míru.

[8] Kappův puč byl pravicový puč sborů Freikorps a armády, který se na jaře 1920 pokusil svrhnout Výmarskou republiku a znovu nastolit monarchii. V čele puče stanul vedle generála Walther von Lüttwitz (1859 – 1942) Wolfgang Kapp (1858 – 1922), bývalý pruský státní úředník, který se prohlásil kancléřem. Puči se stávkami po celém Německu postavili sociální demokraté a komunisté a tak puč hned čtvrtý den zkrachoval. Puč byl do jisté míry podporován Hitlerem, Eckartem a Strasserem.